

Hoofdstuk 1

~ 2 mei 2012 ~

Zouden andere volwassenen dat ook kennen? Dat je op je verjaardag met zo'n feestelijk gevoel wakker wordt, waarbij de lucht rondom je licht lijkt te trillen? Dat je met een brede glimlach op je gezicht ligt te mijmeren over de verrassingen van de komende dag?

Ik weet dat het gek klinkt en ik zou het aan niemand willen bekennen – zelfs aan Evelien niet, die toch mijn beste vriendin is – dat het tintelende verjaardagsgevoel van mijn kinderjaren mij nog in zijn greep hield toen ik al een aardig eindje in de twintig was.

Op de morgen van mijn achtentwintigste verjaardag lijkt de zon me een zonnige dag te beloven en voor een moment verbergt hij al het verjaardagswerk in de schaduw. Want natuurlijk weet ik, net als alle andere vrouwen, dat een verjaardag overvloedt van klussen zoals koffie zetten, taart snijden en hapjes maken. Maar nu ik net wakker ben, gun ik me de voorpret over deze dag en denk ik aan mijn vorige verjaardagen ...

In ons gezin hebben we de 'Lang-zal-ze-leven-traditie' jarenlang volgehouden. Het moet op mijn dertiende verjaardag zijn geweest toen mijn ouders en broers voor de laatste keer voor mij zongen, want op mijn veertiende waren mijn broers het huis

al uit. Mijn zus Anneke was er 's morgens vroeg nooit bij op mijn verjaardag, want zij is twintig jaar ouder dan ik en ik ken haar niet anders dan als een getrouwde vrouw met kinderen. In gedachten zie ik mijn broers en ouders staan, stijf in het gelid. Bert en Matthias aan de ene, pa en ma aan de andere kant. Ik in mijn mooiste jurk ertussenin. Waarschijnlijk vond Matthias het toch wat gênant om als 22-jarige een verjaardagsliedje te zingen, want ik herinner me dat hij plotseling begon te rap-pen. Zoiets als: “Lang-lang-lang-zal-ze-le-le-ven”, wat hem geërgerde blikken van zijn iets oudere broer opleverde.

Vooraf mijn moeder maakte van iedere verjaardag een groot feest. Zelfs vijf jaar geleden hing ze nog ballonnen en slingers in de huiskamer op, liet mij kiezen wat we zouden eten en schreef met zeep op de spiegel *Hoera voor Joanne!*

En mijn vader? Die kon me altijd zo tevreden glimlachend aankijken om dan plotseling een mooi cadeautje tevoorschijn te halen. Heerlijk!

Vandaag zullen ze niet komen. Mijn ouders niet, en mijn broers met hun gezinnen niet. Dat is nu eenmaal zo. Zij hebben er vijf jaar geleden voor gekozen om naar Ierland te gaan, terwijl ik in Nederland wilde blijven. Ik moet ze deze dag missen, maar tevreden bedenk ik wie er allemaal wél komen en ik kijk uit naar de gezelligheid.

Raar is dat. Soms denk ik aan allerlei fijne dingen, maar dan word ik plotseling overvallen door een zwaar gevoel in mijn lijf. Het gekke is dat ik eerst helemaal niet weet waar dat van-daan komt, maar als ik goed nadenk, weet ik het meestal wel te plaatsen.

Nu is dat ook zo. Opeens lijkt de lucht niet licht meer. Ik krijg een verstikkend gevoel in mijn keel en een doffe pijn in mijn

buik. Ik hoef maar een moment naar de reden ervan te gissen, want al dagenlang loop ik rond met het beeld van Aries strenge gezicht. Hij kijkt me strak aan en voor de zoveelste maal hoor ik in gedachten zijn beschuldigende woorden: ‘Je gesmoes met de voorzitter heeft duidelijk resultaat gehad!’

Zijn uitspraak voelde als een venijnige bijensteek waarbij de angel diep bleef zitten. En hoewel ik me daarna al tientallen keren voorhield dat het een absurde opmerking was die totaal niet klopte, toch lukt het me nog steeds niet om die angel eruit te halen.

Had ik iets voor mijn collega Arie kunnen doen? Ook al was het maar een klein beetje? Steeds zie ik zijn strakke gezicht voor me. Verwijtend. En terwijl mijn verstand de angel er met een pincet uit kan trekken, duwt mijn gevoel hem er nog dieper in.

Hup, uit bed en aankleden. Vandaag ben ik jarig en wil ik aan vrolijke dingen denken. Aan het bezoek dat vandaag komt en aan Manon die er de hele dag zal zijn.

Ik kan er niks aan doen, maar ik gniffel opeens. Die vrolijke Manon, die op mijn verhaal over Arie reageerde met: ‘Arie bombarie zit in de penarie en kletst als een kanarie.’

Daar moet ik het voorlopig maar bij houden.

‘Nou doen ze het alweer!’

Manons kreet dringt amper tot me door.

Terwijl ik me buk om de ovenknop naar tweehonderd graden te draaien, voel ik het kettinkje tegen mijn hals tikken. Ik pak de wok uit het aanrechtkastje en zet hem op het gasstel. Daarna leun ik tegen het aanrechtblad en streel de kleine druppel die

aan het zilveren kettinkje hangt. In gedachten herlees ik de woorden die mijn vader bij het pakje heeft geschreven:

Lieve Joanne,

Van harte gefeliciteerd met je 28^e verjaardag! Al kunnen we niet bij je zijn, we denken aan jou, onze lieve dochter. Je bent precies als dit cadeautje. Jij bent een parel die bijzonder kostbaar voor ons is. We houden van je!

Gods zegen voor dit nieuwe levensjaar gewenst.

Pa en ma.

Een parel ...

Weer glijden mijn vingers over het gladde voorwerp. Die lieve pa. Natuurlijk is hij het die deze woorden heeft geschreven, want ma lukt het niet meer zo goed om zinnen op papier te krijgen. Pa kan de dingen recht uit zijn hart zeggen. *Een parel die bijzonder kostbaar voor ons is ...*

Ik laat de roerbakgroenten in de wok vallen en schep alles om. Hè, vooral op een dag als vandaag wou ik dat pa en ma dichterbij woonden. Dat ik hun armen even om me heen kon voelen en naar mijn vaders donkere stem kon luisteren ...

‘Joanne! Hoor je het niet? Nou doen ze het voor de zoveelste keer!’ Vanuit de kamer klinkt de verontwaardigde stem van mijn nicht. Ik was mijn handen grondig, alsof ik daarmee ook het gevoel van heimwee door de gootsteenbak weg kan spoelen. Dan draai ik het gas op zijn laagst en loop naar de kamer. Manon kijkt me geërgerd aan. ‘Word jij dat nou niet spuugzat? Die kinderen hebben al een stuk of vier keer aan je deur gebeld en iedere keer rennen ze er hard vandoor. Daar word je toch niet goed van. Zijn dat kids uit jouw klas?’ Met een grijns voegt ze eraan toe: ‘Dan heb je weinig gezag, juf!’

‘Maak je niet druk, nichtje’, lach ik. ‘Ze weten dat ik jarig ben, en dit is hun manier om aandacht te vragen. Maar we kunnen

ze wel pakken als ze weer aanbellen. Zullen we ons verstoppen? Buiten, achter die struik? Dan schrikken ze zich wild.'

Manon loopt meteen naar de deur. 'Moeten we wel snel zijn, want ze zijn net weg. Ze kunnen zo weer komen.'

Grijnzend sluipen we naar de forsythia, waar we achter de felgele takken op onze hurken gaan zitten. Manon geeft me een stomp in mijn zij. Ze giechelt zachtjes: 'Ik voel me acht in plaats van eenentwintig.'

'Sst!' Waarschuwend leg ik mijn vinger tegen mijn mond.

Dravende voetstappen klinken over de stoeptegels. Even later gaat de voordeurbel.

'Nu!' fluistert Manon. Ze springt overeind, ik volg. Samen rennen we op de twee jongens af, die een seconde lang stil blijven staan en ons verbouwereerd aankijken.

'Hebbes!' roept Manon terwijl ze een van de ventjes stevig bij zijn arm beetpakt. De andere jongen rent ervandoor en ik spurt achter hem aan. Maar als hij achteromkijkt en merkt dat zijn vriendje gevangen is genomen, houdt hij in en roept naar mij: 'Sorry juf! Sorry! Het was maar een grapje!'

Natuurlijk probeer ik een boos gezicht te trekken, maar ik kan het niet helpen dat ik in de lach schiet. De grootste ondeugd uit mijn klas, en moet je hem nu eens bedremmeld zien kijken!

'Belletje trekken bij je juf. Rens, hoe durf je?' Quasi-streng duw ik hem naar het andere ventje toe, dat nog steeds bij Manon in de houdgreep zit.

'We zullen het nooit meer doen, juf', zegt Rens met een schuld-bewust gezicht.

Zijn maatje valt hem vlot bij: 'Echt waar, juf, het was een grapje, we zullen het niet meer doen!'

'Dat is je geraden! Hier wachten jongens, dan haal ik wat voor jullie.'

Snel loop ik naar binnen en kom met twee lolly's terug. 'Voor jullie, schurken. En nou niet meer belletje trekken, hè?'

Met een kleur staan ze voor me en knikken. Rens denkt er nog aan om zijn hand uit te steken: 'Gefeliciteerd juf!'

Ook van Harm krijg ik een viezige hand terwijl hij me feliciteert en voor de lolly bedankt.

'En ik dan?' Manon steekt haar handen in de lucht. 'Ik heb geen belletje getrokken en krijg niet eens een lolly! Jullie hebben maar een rare juf.'

De jongens rennen er al vandoor met de lolly in hun hand, terwijl Rens gilt: 'Wij hebben de liefste juf van de hele schoo-ool!' 'Nou, stop die maar in je zak!' lacht Manon tegen mij.

'Mmm, super.'

Manon snijdt een groot stuk van haar wrap af en zwaait met haar hand heen en weer.

'Ik wou dat mijn moeder zoiets maakte. Iedere dag eten we hetzelfde: aardappels, groente, vlees. Daar heb ik het helemaal mee gehad! Nooit eens een lekker pastagerecht of iets met rijst of zo. Altijd die gewone Hollandse pot. Omdat mijn pa daar het meest van houdt. Bleh ...'

'Joh, wees blij dat je direct aan tafel kan schuiven', ga ik er tegenin. 'Ik moet zelf koken. Altijd, ook als ik een hele dag gewerkt heb.'

'Toch benijd ik jou wel een beetje.' Manon kijkt mijn kamer rond. 'Zo'n mooi huis, leuk ingericht met die strakke white wash meubels. En dan die kussens en kaarsen in bordeauxrood en donkerroze. Prachtig! Ik zou ervoor tekenen, zo'n huis voor mezelf alleen!'

Rustig leg ik mijn mes en vork neer en kijk haar ernstig aan. 'Waarom doe je het dan niet? Je bent secretaresse, je kan toch

makkelijk een huis huren? Misschien zelfs wel kopen?’
Ze schudt haar hoofd. ‘Misschien. Ooit. Wie weet ga ik eerst nog wat studeren en daarna pas op mezelf wonen. Of als ik er thuis helemaal genoeg van krijg. Weet je wel hoe streng mijn ouders zijn? Als ik een avond wegga, willen ze precies weten waarnaartoe en moet ik om elf uur weer thuis zijn. Alsof ik nog maar zestien ben. Ik kan daar soms zo van balen!’

‘Snap ik. Wil jij er nog een?’

‘Nee, dank je, ik zit helemaal vol.’

‘Oké, dan is de rest voor mij.’ Ik schuif de laatste wrap met twee lepels op mijn bord. Terwijl ik nog wat van de salade opschep, begin ik mijn zus te verdedigen.

‘Je moet ook kijken naar de mooie dingen die jij thuis hebt. Ik ken mijn zus Anneke, ze bedoelt het gewoon goed. Je moeder wil niet graag dat jou wat overkomt. Dat mag je ook best waarderen.’

Peinzend voeg ik eraan toe: ‘Ik snap dat mijn ouders naar Ierland zijn verhuisd, omdat ze dicht bij de kleintjes van Bert en Matthias wilden wonen en met het evangelisatiewerk wilden helpen. Dat begrijp ik echt. Maar soms verlang ik zo erg naar ze, ook al heb ik een heerlijk huis en jullie allemaal om me heen.’ Er zit opeens een brok in mijn keel die ik probeer weg te kuchen. Een beetje schor ga ik verder: ‘Heb ik je eigenlijk al laten zien wat ik van Bert en Helma over de post kreeg?’

Ik pak het boek van de kast en leg het voor haar neer.

Hardop leest Manon de titel: ‘*Patrick van Ierland; het ware verhaal*. Wow! Die ome Bert! Zijn eerste boek? Knap! Wie had ooit gedacht dat hij een boek zou kunnen schrijven!’

Ze neemt de eerste bladzijde voor zich.

‘*Voor onze (schoon)zus Joanne, van harte gefeliciteerd met je verjaardag, Bert en Helma.*

Echt ome Bert. Wat een kouwe kikker! Je zou verwachten dat hij iets als “lieve Joanne” schrijft. Je bent toch zijn zus?!

Tja, ik haal even mijn schouders op. Zo is mijn broer nu eenmaal. Hij loopt gewoon niet met zijn gevoelens te koop. Manon geeft het boek terug en ik blader er even in. Interessant, zo’n onderwerp, vast de moeite waard om te lezen.

De afwas is net gedaan als de telefoon gaat.

‘Pa en ma!’ roep ik blij als ik hun naam op het display zie.

‘Dan ga ik buiten in de zon zitten’, zegt Manon en ze loopt naar de deur.

Het is mijn vader. Hij feliciteert me en ik bedank hem voor het mooie kettinkje en voor zijn briefje.

‘Gaat het bij jullie ook goed, daar in Ierland?’

‘Prima hoor, kind. Morgen mogen we een dagje op de drie kinderen van Bert en Helma passen. Dat is druk, maar gezellig!’

‘En hoe is het met ma?’

‘Tja.’ Er valt plotseling een stilte in ons gesprek.

Rustig wacht ik af tot pa verder praat.

‘Het wordt duidelijk minder’, klinkt het dan aarzelend. ‘En dat is soms heel moeilijk voor ma. En ook voor mij ... Maarre, we hebben net stoofpeertjes gegeten en niemand kan die zo lekker klaarmaken als je moeder! Joanne, ik stop nu, want je moeder staat naast me en wil zelf even met je praten.’

Na een paar tellen klinkt mijn moeders opgewekte stem. ‘Lieve Joanne, hartelijk gefeliciteerd! Heb je een fijne verjaardag?’

Ik vertel haar over Manon en over het bezoek dat ’s avonds zal komen. ‘Maar mam, hoe gaat het met u? Hoest u nog veel, of gaat het wat beter?’

‘Hoesten? Kind, daar heb ik helemaal geen last van. Nee hoor, gelukkig niet.’

‘Maar u gebruikt toch steeds medicijnen tegen bronchitis? U weet wel, die ronde schijven, die pufdingen?’

‘Nee hoor, ik weet van niks. Ik hoef zoiets gelukkig niet te gebruiken. Zeg Joanne, ik moet stoppen met praten, want ik moet eten gaan koken.’

‘Maar mam, jullie hadden toch al warm gegeten? Pa zei net dat hij gesmuld had van de peertjes die u had klaargemaakt.’

‘O? Nou, dat zal dan wel. Ik weet het allemaal niet zo goed meer, hoor.’

Opeens hoor ik de ingesprektoon.

Nadenkend leg ik de telefoon neer en loop naar de keuken.

Mijn moeders stem klonk verward. En ook een beetje verdrietig. Gaat ze werkelijk zo snel achteruit? Dat ze niet eens meer weet dat ze bronchitis heeft en dat ze al warm gegeten heeft? Zal ze zelf merken dat ze zo veel vergeet? En pa, hoe moeilijk is dit voor hem? Hij haakte gelijk af toen ik naar ma vroeg.

‘Joanne, kom ook nog even. Het is hier zo lekker!’

Manons vrolijke stem onderbreekt mijn gepeins.

Afwezig loop ik naar buiten en staar naar haar enthousiaste gezicht.

‘Moet je die ene boom zien. Wow man, al die bloesem, da’s echt mooi!’

‘Ja, mooi hè?’ zeg ik en draai me direct weer om.

‘Joh, kom erbij zitten en geniet van de lente. Er is nog tijd genoeg voordat de visite komt.’

‘Nee, kan niet, ik moet mijn taart klaarmaken.’

‘Geen tien minuutjes in de zon?’

‘Nee, echt niet. Anders red ik het niet. Ik moet een taart opspuiten en de kopjes neerzetten en ...’

‘Oké, oké’, onderbreekt Manon mij. ‘Ik hoor het al, je moet nog verschrikkelijk veel. Ga maar gauw beginnen. Dan is er

misschien nog even tijd om samen gitaar te spelen voordat het bezoek komt.’

We hebben nog maar net de eerste regel van een stuk van Carulli gespeeld als de bel gaat. Gert en Anneke kijken door het raam naar binnen en zwaaien. Op de stoep staan hun twee zoons Eddy en Arjan te dringen wie het eerste naar binnen mag.

‘Tante Joanne! Gefeliciteerd!’ Er wordt een zacht pakje in mijn handen gedrukt. Nieuwsgierig maak ik het open. Er zitten rood geruite theedoeken en handdoeken in.

‘Leuk zeg, die komen goed van pas, dankjewel!’

Anneke lacht. ‘Ik dacht dat je zoiets wel kon gebruiken. Zelf vind ik dat je nooit genoeg van zulke doeken kan hebben.’

‘Echt mijn moeder’, zucht Manon. ‘Als het maar praktisch is, hè mam?’

Ons gesprek wordt onderbroken door doffe gitaarklanken. De achtjarige Eddy heeft mijn gitaar te pakken gekregen en kijkt me zo trots als een pauw aan. ‘Mooi hè?’

‘Doe maar niet’, zeg ik terwijl ik de gitaar afpak.

‘Waren jullie aan het spelen?’ vraagt Gert. ‘Laat eens wat horen. Wij horen Manons gitaarspel vaak genoeg, maar we hebben nog nooit naar jullie samenspel geluisterd.’

Vragend kijk ik Manon aan. Die heeft haar gitaar al opgepakt. ‘Hetzelfde stuk opnieuw?’

Ze knikt. Even later vult ons getokkel weer de kamer. Manon speelt veel beter dan ik, maar dat maakt niet uit. Ik geniet van het samenspel met mijn nicht en van de muziek.

Als de laatste klanken weggestorven zijn, beginnen Arjan en Eddy spontaan te klappen. ‘Mooi!’ prijst Anneke.

Maar Gert kijkt met een kritische blik naar Manon. ‘Beter dan

dat stuk dat we jou de laatste tijd steeds horen oefenen.’

‘Pa!’ roept ze verontwaardigd uit. ‘Dat is een stuk uit de Mattheüs Passion! Dat is prachtig!’

‘Hmm, kan wel, ik vind er eigenlijk weinig aan.’

‘Pa, dat is van Bach!’

‘Maakt me niks uit. Ik vind er gewoon niks aan. Trouwens, die hele Mattheüs Passion vind ik maar zozo. Al die mensen die erin meezingen en niet eens christen zijn.’

‘U weet niet wat mooi is’, zucht Manon terwijl ze haar hoofd schudt. ‘Het gaat om de kunst. Het gaat er toch niet om of ze wel of niet geloven!’

Ik kan het niet nalaten om me erin te mengen. ‘Maar wie zou de rol van Judas willen spelen? Van de verrader van de Heere Jezus? Dat kan toch niet!’

‘O nee hè.’ Manon rolt met haar ogen naar mij. ‘Val jij mij ook al af? Help! Ik zie het natuurlijk weer allemaal fout. Manon de slechterik!’

Nou ja, dat bedoel ik natuurlijk helemaal niet. Spontaan sla ik mijn arm om haar schouders. ‘Jij? Jij bent mijn bovenste beste nichtje!’

Omdat ik geen zin heb in verdere discussies, voeg ik er gauw aan toe: ‘Hé, wil je me helpen met de koffie? Ze zullen bijna gaan denken dat ze niks meer krijgen!’

Terwijl we samen naar de keuken lopen, versta ik nog net mijn zwagers laatste opmerking: ‘Nou, geef mij maar gewone liederen in het Nederlands. Dan weet je tenminste wat je zingt.’

Ik grijns naar Manon en begin maar gauw de cola voor de jongens in te schenken.

Achter elkaar komt het bezoek binnen: de burens, mijn collega’s José en Belinda en mijn vriendin Evelien. Nadat ik hen van

koffie en taart heb voorzien, heb ik een poosje tijd om rustig met ze te praten.

Juist als ik in de keuken voor de tweede keer koffie wil zetten, gaat de bel weer. Wie zou dat zijn? Eigenlijk verwacht ik niemand meer.

Nieuwsgierig open ik de voordeur.

Hé, dat is leuk! Ad en Pieter, vrienden van de wintersport.

Ad feliciteert me op zijn gebruikelijke, rustige manier. Dan is Pieter aan de beurt. Uitgebreid schudt hij mijn hand. ‘Een goed jaar gewenst, Joanne, waarin we nog eens gaan skiën!’ lacht hij terwijl hij me een grote bos bloemen overhandigt.

‘Mooi! Prachtig joh. Hortensia’s en lupines. Roze en rood. Dat past precies in mijn kamer!’

‘Dat dacht ik al’, grijnst hij. ‘Daarom heb ik deze bos voor je uitgezocht. Especially for you!’

Help! Ik bloos toch niet? Ik voel wel dat mijn wangen verdacht warm worden.

Vlug neem ik hen mee naar de keuken en vraag welke taartpunt ze willen.

‘Appeltaart! Daar ben ik gek op!’ zegt Pieter.

Ad kiest de marsepeintaart. ‘Heb je die zelf gemaakt?’

Ik knik. Stiekem ben ik maar wat trots op de roosjes waar ik zo op gezwoegd heb en die nu zo kunstig de taart versieren.

‘Ziet er echt mooi uit. Klasse!’

‘Best wel, hè?’ lach ik terwijl ik de taart op een schotelkje schuif. Met het schotelkje in hun hand verdwijnen Ad en Pieter naar de kamer.

Als ik al mijn gasten van koffie heb voorzien en de bloemen in een roze vaas op de sidetable heb gezet, kan ik me weer bij mijn bezoek voegen. Ad en Pieter zijn inmiddels al druk in gesprek met de andere gasten. Ad praat met mijn collega’s en

Pieter met Gert. Zelf ga ik in een hoekje zitten, vlak bij Arjan, die op de grond met zijn lego bezig is.

Onmiddellijk laat hij mij zijn werkstuk zien.

‘Tante Joanne, hoe vindt u mijn helikopter? Kijk, hier is een trapje en je kan het ook inklappen.’

Eerlijk gezegd ben ik er niet helemaal bij, want met een half oor probeer ik het gesprek naast me op te vangen.

‘Eend.’ Als ik dat woord combineer met Gerts enthousiaste armbewegingen, weet ik genoeg. Natuurlijk vertelt hij geestdriftig over zijn grote hobby, het sleutelen aan Eenden. Zou Pieter dat ook interessant vinden? Zo te zien wel, hij knikt tenminste en begint warempel zelf ook met zijn armen te zwaaien. Knappe knul trouwens om te zien. Die blonde krullenkop en dat vrolijke gezicht. Brede schouders, al die blonde haartjes op zijn bruine armen ...

Opeens draait hij zich om en kijkt me aan. Ik schrik me wild. Heeft hij gezien dat ik naar hem zat te staren? Vurig hoop ik van niet.

Breed lachend roept hij me toe: ‘Nou snap ik dat jij een Eend hebt. Met zo’n zwager kan dat gewoon niet missen!’

‘Wacht even’, zeg ik. ‘Die Eend is niet van mij alleen. Ik deel hem samen met mijn neef Rick, dat is de zoon van Gert en Anneke, Manons broer.’ Heb ik hem trouwens ooit verteld dat ik in een Eend rij? Ik kan het me niet herinneren. Dat hij dat nog weet ...

Plotseling vang ik Ads blik op. Hij wijst naar de bloemen: ‘De verkoopster zei tegen me dat ze goed schuin moesten worden afgesneden en in handwarm water gezet.’

‘Heb ik gedaan.’ Vreemd, eigenlijk dacht ik dat Pieter de bloemen gekocht had. Especially for you, zei hij toch? Nou ja, wat maakt het ook uit ...

In de tussentijd is Pieter naast Manon gaan zitten. Tjonge, het verwondert me altijd dat het bij sommige mensen lijkt alsof ze elkaar al jaren kennen terwijl ze elkaar nog nooit eerder gezien hebben. Ik hoor Pieter over onze skivakantie uitweiden en op een gegeven moment zie ik hem zelfs opstaan en midden in de kamer een paar skibewegingen uitvoeren. Wat een heerlijk ongecompliceerde vent is hij toch! En Manon, die voelt zich al net zo vrij: ze springt op en probeert doodleuk met hem mee te doen.

Pijlsnel schiet het door me heen: Zou hij haar leuk vinden? Het lijkt er beslist op. Het ijs is zo snel gebroken. Waarschijnlijk is er zelfs geen sprake van ijs geweest!

Even voel ik me buitengesloten, maar direct geef ik mezelf op mijn kop. Stoppen! Ophouden met die flauwekul. Natuurlijk vindt Pieter mijn nicht leuk. Wie zou er nou niet van Manons vrolijkheid houden? Daar is toch niks mis mee?

‘Joanne, we zouden meer aan sport moeten doen. Fietsen of lopen!’

Ik schrik op van Manons enthousiaste uitroep. Voor ik kan antwoorden, haakt Pieter er al op in. ‘Prima! Wat vinden jullie van een strandwandeling bij Scheveningen met zijn vieren?’ Vragend kijkt hij mij aan.

‘De vrijdag na Hemelvaartsdag?’

Ik knik en ook Ad en Manon vinden het een goed plan.

Terwijl ik naar de keuken loop om de drankjes in te schenken, ben ik me bewust van de brede glimlach die op mijn gezicht ligt. Leuk, wandelen op het strand. Lekker frisse zeelucht, de bruisende branding. Wat een fijn vooruitzicht. En zeker met zulke gezellige vrienden!

‘Zal ik dat doen?’

Terwijl ik een fles witte wijn probeer open te maken, hoor ik opeens Pieters stem achter me.

Meteen neemt hij de kurkentrekker van me over en maakt de fles in een mum van tijd open.

‘Wat moet er nog meer gebeuren? Slagroom op de advocaat? Toastjes smeren? Doe ik wel. Als ik ook maar mag proeven!’

‘Nou vooruit’, lach ik, ‘maar niet te veel hè!’

Terwijl we samen met de hapjes en drankjes bezig zijn, vertelt Pieter over de opdracht waar hij op zijn werk mee bezig is. Af en toe stopt hij een toastje in zijn mond en ondertussen legt hij mij uit wat elektrische panelen zijn en wat hij daaraan moet doen.

Terwijl ik het drinken inschenk, doe ik mijn best om zijn verhaal te snappen. Af en toe probeer ik hem een scherpzinnige vraag te stellen. We worden gestoord door Evelien die om het hoekje van de keuken kijkt. ‘Nog meer hulp nodig?’

‘Eh, nee hoor, het drinken is ingeschonken en de toastjes zijn bijna klaar, toch Pieter?’ Vlug pak ik het dienblad en loop naar de kamer. Pieter komt ijverig met de hapjes achter me aan. Even later geeft Evelien me een dikke knipoog en fluistert: ‘Het was zeker gezellig, zo in de keuken?’

Nou ja, waarom moet ze dat nu zeggen? Ik voel dat ik een flinke kleur krijg, want mijn wangen voelen zo warm alsof ik net onder de droogkap bij de kapper vandaan kom.

Het is halfeen als ik eindelijk in bed lig.

Ik kan niet direct slapen, want ik moet gewoon nog even mijmeren over de afgelopen dag, of eigenlijk over de vorige dag. Wat is het een fijne verjaardag geweest! Ik heb er echt van genoten. Hoewel ik al gebeden heb, dank ik God nog eens voor

alle mooie dingen: de parel, het gitaarspelen, mijn vrienden, de afspraak voor de strandwandeling.

Ja, mijn glas is niet halfvol en zeker niet halfleeg. Nee, het is bóórdevol!

Beter nog: mijn glas vloeit over. Zeker met twee weken meivakantie in het vooruitzicht. Heerlijk!

Een dagje fietsen met José, op mijn gitaar spelen, misschien mijn quilt afmaken. En natuurlijk het idee dat er niets moet. Veertien lange dagen hoef ik helemaal niks en mag ik lekker luieren.

Tevreden draai ik me om en ga op mijn zij liggen om te slapen.

Met een schok schiet ik wakker. Een vrolijk melodietje huppelt de stilte van de nacht binnen. Waar komt dat wijsje vandaan? Na een paar tellen dringt het tot mijn slaperige hoofd door dat het de telefoon is. Half bewusteloos tast ik rond op het nachtkastje, waardoor mijn kettinkje op de grond valt.

Hoe laat is het eigenlijk? Heb ik al geslapen? Het is nog aarde-donker om me heen. Wie haalt het in zijn hoofd om mij midden in de nacht te bellen? Of ... je hoort soms van die rare verhalen. Het zal toch niet de een of andere engerd zijn? Of veel erger: er zal toch niets aan de hand zijn met mijn familie? Klaarwakker veer ik opeens overeind, grijp de telefoon beet en stoot met een droge stem uit: 'Ja, met Joanne?'

Het is mijn broer Bert. Uit Ierland. Verward luister ik naar de boodschap die hij brengt.

Het dringt eerst amper tot me door.

Dit kan niet. Dit kan gewoon niet waar zijn.

Gisteren, op mijn verjaardag, heb ik immers mijn vaders stem nog gehoord?

Mijn lijf begint te trillen. Ik sla het dekbed hoger om mijn

schouders om het gebibber tegen te gaan, maar dat helpt niet veel. Ontzet luister ik naar Berts verhaal. Hij geeft me geen tijd om van de schrik te bekomen, maar vervolgt in één adem: 'Joanne, je moet komen. Zo snel als je kunt. Vooral ook voor ma. Ze heeft dringend hulp nodig. Ze loopt almaar heen en weer. We kunnen haar niet meer in bed krijgen en ze spreekt wartaal. Ze is totaal de kluts kwijt en jij weet als geen ander hoe je haar kan troosten. Gelukkig heb je meivakantie, toch? Het is nodig dat je direct komt en een poos bij haar blijft.'

Direct? Nu?

Ja, natuurlijk ga ik naar Ierland. Maar ik moet eerst mijn spullen bij elkaar zoeken, mijn afspraken afzeggen en een vlucht boeken. En Anneke, zij zal toch ook zo gauw mogelijk bij ma willen zijn?

Met een trillende stem vraag ik: 'Hoe reageerde Anneke? Schrok ze heel erg?'

'Eerlijk gezegd ben jij de eerste die ik bel. Ik wil om een uur of zes naar Gert en Anneke bellen. Da's vroeg genoeg, anders maak ik die kinderen daar ook gelijk wakker.'

'O.'

Tja, als Bert dat zo wil, dan zal het wel goed zijn. Het lijkt alsof al mijn gedachten in de donkere kamer rondfladderen. Ik probeer ze vast te grijpen, maar steeds glippen ze tussen mijn vingers door.

'Kom je zo gauw mogelijk, Joanne? We hebben je nodig!'

'Ja, ja, dat is goed', stamel ik. 'Ja, ja. Ik zal komen. Vandaag. Zo gauw mogelijk.'

Als Bert de verbinding verbroken heeft, val ik achterover op mijn bed en staar naar het plafond. Dit kan toch niet waar zijn?

Mijn vader, opeens een hartinfarct, zo plotseling niet meer in leven?

Het lijkt alsof de mededeling van Bert niet werkelijk tot mij doordringt. Pa, met wie ik altijd zo goed kon praten. Die ik altijd op kon bellen en die zijn volle aandacht voor mijn verhalen had en me wijze raad gaf. Die zo duidelijk liet merken dat hij van me hield. Mijn lieve pa. Is hij er echt niet meer? Maar ik kan toch niet zonder hem? Wat zei Bert? Over zes dagen wordt hij al begraven ...

Even lijkt het alsof ik geen adem meer krijg. O, ik weet dat pa met zijn hele hart geloofde dat zijn zonden vergeven waren. Ja, ik geloof dat mijn vader nu bij de Heere Jezus is. Maar ik dan? Ik zal hem zo vreselijk missen! Een dikke prop zit achter in mijn keel en ik probeer te slikken, maar dat lukt amper. Verdrietig staar ik de donkere kamer in. Was er maar iemand bij me, een vriendin, mijn zus. Iemand die even de armen om mij heen zou slaan. Even schiet de gedachte door me heen om opnieuw de telefoon te pakken en Annekes nummer in te toetsen. Haar warme stem te horen, elkaar te troosten. Mijn hand wil de telefoon al beetpakken, maar valt weer op het laken terug als ik nuchter bedenk dat ik over een paar uur ook nog kan bellen. Gert heeft een drukke baan, hij heeft zijn nachtrust hard nodig. Even wachten moet toch niet zo moeilijk zijn?

Ik buk en raap het kettinkje op dat naast mijn bed gevallen is. Was het pas gisteren dat ik het cadeau kreeg? Een paar uur geleden dat ik pa's briefje las en zijn lieve stem door de telefoon hoorde?

Kan alles zo plotseling omslaan? Dat al je blijdschap verdwijnt en dat er verdriet voor in de plaats komt? Kan wit zo snel zwart worden?

Mijn ogen vullen zich als vanzelf met tranen. Ik doe geen enkele moeite om ze tegen te houden.

Opeens hoor ik Berts woorden weer. 'Je moet komen, Joanne, onmiddellijk. Ma heeft je nodig. Kom direct!'

Plotseling doemen alle taken levensgroot voor me op.

Ik moet zo gauw mogelijk naar Ierland.

Ik kan goed met ma omgaan. Ik moet haar opvangen in haar eerste verdriet. Ik moet haar helpen om met het gemis om te gaan. Ik moet haar helpen met de dingen die pa altijd voor haar deed. Ik moet ...

De opdrachten dreunen door me heen en overheersen de vragen die op me afkomen. Maar de anderen? Bert en Matthias zijn er toch ook om voor ma te zorgen? Moet ik dan halsoverkop naar Ierland afreizen? Ik kan toch beter eerst rustig mijn zaken regelen en dan na een dag of twee ernaartoe gaan? Over een paar uur kan ik Anneke bellen. Dan hoor ik wanneer zij naar Ierland denkt te gaan. Maar Anneke zal vast niet à la minute vertrekken en ma heeft mij nu al nodig. Wat zei Bert? Zo snel mogelijk. Is het dan niet beter om direct mijn reis al te plannen? Vastberaden schud ik de twijfels van me af. Het is duidelijk, er ligt daar een taak voor me. Ik moet handelen. Regelen en organiseren, dat kan ik, daar ben ik goed in.

Ik wrijf met een zakdoek mijn gezicht droog en bedenk: Nu komt het eropaan. Nu moet ik flink zijn. Er voor de anderen zijn.

Gedecideerd loop ik naar de kamer, waar ik met trillende handen de computer opstart en een vlucht naar Dublin boek.

Van slapen komt niets meer. Nadat ik allerlei dingen geregeld heb, pak ik een boterham en maak een beker thee klaar.

Aan de keukentafel warm ik mijn handen rondom de mok. Ik voel me net een ijspegel en staar als bevroren voor me uit. Als ik eindelijk op de bank ga zitten en de quilt om me heen sla, voel ik me pas een beetje ontdooien.

Mijn blik valt op het boek van Bert: *Patrick van Ierland*.

Doelloos neem ik het in mijn handen en laat mijn ogen over de eerste regels gaan.

Ik moet ze een paar keer opnieuw lezen voordat ze tot me doordringen. En hoewel mijn gedachten regelmatig afdwalen, raak ik toch geboeid door Patricks eerste levensjaren in Engeland.

De held van Ierland

Zeventien maart is de nationale feestdag van Ierland. Overal worden openluchtconcerten, optochten en vuurwerkshows gehouden. De mensen hebben vrij en genieten van deze speciale dag. Sommigen dragen groene kleren, eten groene taartjes en drinken zelfs groen bier!

Deze dag heet St. Patrick's Day. Naar de Ierse beschermheilige Patricius, ook wel Patrick of Pdraig genoemd.

Waarom was deze Patrick zo belangrijk dat er een nationale feestdag aan hem werd gewijd?

Vanaf de zevende eeuw werd hij als de grootste Ierse heilige vereerd. Maar hoe is dat zo gekomen?

Allerlei verhalen doen over hem de ronde.

'Hij kan wonderen doen! Hij heeft alle slangen uit Ierland verdreven!'
(Ja, het klopt inderdaad dat er op het hele Ierse eiland geen slangen voorkomen.)

'Hij beschermt ons tegen ongedierte en hij zorgt ervoor dat de koeien niet ziek worden.'

Ook wordt er over hem verteld dat hij een klavertjedrie als voorbeeld bij zijn preken gebruikte. Hij vergeleek de drie blaadjes met de goddelijke Drie-eenheid. Drie afzonderlijke blaadjes die met elkaar toch een eenheid vormen. Nog steeds wordt Patrick met dit klavertjedrie – de shamrock – afgebeeld. En nog altijd is deze shamrock het symbool van Ierland.

Waarom werd Patrick heilig verklaard?

Wie was hij echt?

Er zijn twee geschreven werken van hem bekend, zijn Belijdenis en de Brief aan de soldaten van Coroticus. Daaruit kunnen we opmaken dat hij ongeveer aan het einde van de vierde eeuw in Engeland werd geboren. Sommigen beweren dat hij uit Normandië afkomstig was. De meest bekende verhalen gaan er echter allemaal van uit dat hij een Engelsman was en de zoon van een Romeins edelman.

Hij kon als kind alles krijgen wat hij wilde: lekker eten en drinken, mooie kleren. Hij leidde een luxueus leventje en werd op zijn wenken bediend door zijn vaders knechten. Hij hoefde niet te werken en kon iedere dag doen waar hij zin in had.

Maar hoe was zijn relatie met God?

Hij dacht God niet nodig te hebben.

Waarom zou hij?

Hij had immers alles wat zijn hart begeerde?

Totdat God Zelf in zijn leven ingreep.